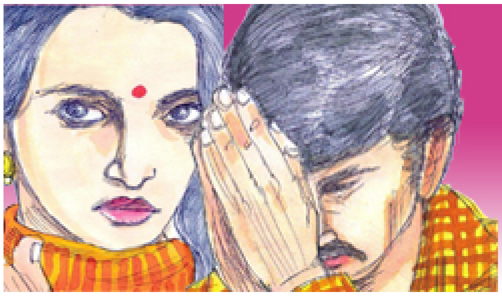

వానపూలు

– శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

రెడ్ కలర్...ఊహూ!! చాలా బ్రైట్‌గా వుంటుంది.

యల్లో.. నో...

వైట్.. దీని డిజైన్ అస్సలు బాలేదు.

వార్డ్‌రోబ్‌లో తగిలించి వున్న చుడీదార్లన్నీ తీసి చూశాను. మరీ ఖరీదైన బట్టలు వేసుకుని అందరికంటే భిన్నంగా కనిపించాలని కాదుకానీ కాస్త ప్రత్యేకంగా వుండాలని నా తాపత్రయం.

చివరికి క్రీం కలర్ మీద త్రెడ్ వర్క్ చేసిన ఒక చుడీదార్‌ని సెలెక్ట్ చేశాను.

డ్రస్‌కి మ్యాచ్ అయ్యేలా నెమలిబొమ్మ వున్న బంగారు లాకెట్, బుట్టలూ పెట్టుకున్నాను.

వెళ్ళేది పూజకి కాబట్టి, వదులుగా జడ అల్లుకుని కళ్ళకి ఐ లైనర్ పెట్టి పెదవులకి లైట్‌గా లిప్‌స్టిక్ వేశాను.

అద్దం ముందు నిలబడి ముందునుంచి, పక్కనుంచి అన్ని యాంగిల్స్‌లో చూసుకుని సంతృప్తిగా నిట్టూర్చాను. సందీప్ వాళ్ళిల్లు మా యింటికి దగ్గర్లోనే వుంది. అమ్మకి మెసేజ్ పెట్టి, డోర్ లాక్ చేసి, కాలినడకన బయలుదేరాను.

వీధి మలుపు తిరిగాక, ఎర్రరంగు వేసిన యినపరేకు గేటుని చూసి అదే యిల్లని గుర్తుపట్టాను. చిన్నప్పుడొకసారి రంగారావుగారితో ఆ యింటికి వచ్చాన్నేను. ఇన్ని సంవత్సరాలైనా ఆ యింటి రూపు రేఖలు మారలేదని ఆ గేటుని చూస్తూనే అర్థం అయ్యింది.

అది పాతకాలపు చిన్నడాబా. దానిముందు పెంకులతో దించిన పొడవాటి వరండా.

ఇంటిముందు ఎక్కువ ఖాళీస్థలం ఉండడం ఒక్కటే ఆ యింటి ప్రత్యేకత.

గేటు తీసి నా చిన్నప్పుడెప్పుడో చూసినట్టున్న పరిసరాల్ని గమనిస్తూ ముందుకి నడిచాను.

మామూలుగా యింటి ముందు అందంగా పెంచుకునే, పూలమొక్కలూ, క్రోటన్స్‌కి బదులుగా, పొట్లపాదులూ, ఆకుకూర మడులూ పెంచారు. వాటి మధ్య రెండు మందార చెట్లు మాత్రం వున్నాయి.

వరండా ముందు మట్టికుండీలకు బదులుగా, ప్లాస్టిక్ డబ్బాలతో పెంచిన చామంతి మొక్కలు వరుసగా పెట్టివున్నాయి.

ఓ నలుగురైదుగురు తప్ప అప్పటికి యింకా పెద్దగా జనాలు రాలేదు. వచ్చినవాళ్ళు కూర్చోవడానికి వరండాలో చాపలు పరుస్తూ వుంది ఓ అమ్మాయి. ఆ అమ్మాయి కళ్ళూ, పొడవాటి జడ. చూసి సందీప్ చెల్లెలు సుమ అని ఠక్కున గుర్తుపట్టాను.

"హాయ్ సుమా! బావున్నావా?" పలకరించాను సుమ నా పలకరింపుకీ, చిరునవ్వుకీ సమాధానం యివ్వకుండా, పొడవాటి జడను వెనక్కి విసిరేస్తూ తన పనిలో తను వుండిపోయింది.

ఇంతలో, సందీప్ వాళ్ళమ్మ సుమిత్రాదేవి వరండాలోకి వచ్చింది.

"రామ్మా! రా! బావున్నావా?" అంటూ మొహమంతా నవ్వు పులుముకుని లోపలికి ఆహ్వానించిందావిడ.

రంగారావుగారు కూర్చోవడానికి కుర్చీ చూపించారు.

"సుమా! మంచినీళ్ళు తీసుకురా" సుమిత్రాదేవి కేకేసింది. రెండు నిముషాల తర్వాత సుమ మంచినీళ్ళగ్లాసుతో వచ్చింది. చక్రాల్లాంటి కళ్ళతో చురుక్కుమనేట్టు చూసి, గ్లాసు చేతికిచ్చి వెళ్ళిపోయింది.

"అమ్మ కూడా వస్తే బావుండేదమ్మా" అడిగింది సుమిత్రాదేవి.

"ఇవాళ ఆఫీసులో లేటవుతుందని చెప్పింది. అయినా అమ్మకి యిలాంటివన్నీ నమ్మకం లేదు" ఉన్నమాట నిజాయితీగా చెప్పాను.

"దానేముందీ? ఎవరిష్టాలు వాళ్ళవి. నీ డ్రస్ చాలా బావుంది" అంది నవ్వుతూ.

ఆవిడలా మాటిమాటికీ నవ్వుతూ, నాకు మర్యాదలు చేస్తుంటే, చాలా యిబ్బందిగా అనిపించింది. మా అమ్మ పెద్ద ఆఫీసర్ అని క్షణక్షణానికీ గుర్తు చేస్తున్నట్టుగా వుంది.

"అత్తయ్యా! పులిహోర తాళింపు అయ్యింది. ఇక వంటింట్లో పని అయిపోయినట్టేనా? గుమ్మంలో నుంచి చిత్ర గొంతు వినిపించింది.

చిత్ర సుమిత్రాదేవిని 'అత్తయ్యా' అని పిలవడం చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. చిత్ర సందీప్ వాళ్ళ చుట్టాలమ్మాయి అని తెలుసుగానీ, సుమిత్రాదేవి అత్త అని, చిత్ర బావ సందీప్ అనీ తెలిసి ఆశ్చర్యపోయాను. అంటే, చిత్రని రోజూ తెల్లవారుఝామునే యోగా క్లాసుకి డ్రాప్ చేసేది సందీపేనా? అయ్యగారి దగ్గర స్పేర్ హెల్మెట్ అందుకే రెడీగా వుందన్నమాట ఎందుకో ఆ విషయం అర్థమయ్యాక మనసంతా చేదుగా అయిపోయినట్టైంది.

చిత్ర పసుపురంగుకి ఎర్రరంగు అంచువున్న పట్టుచీర కట్టుకుంది. జడలో పూలు, చేతులకి మ్యాచింగు గాజులతో, సినిమాలో పెళ్ళిచూపుల సీన్లో హీరోయిన్లా కనిపించింది నా కళ్ళకి.

కట్టూబొట్టూనేకాదు, మాటా మంచీ కూడా పూర్తిగా భిన్నంగా వుంది. ఎప్పుడూ నవ్వడం, మాట్లాడడం చేతకాదన్నట్టుగా కనిపించే చిత్రేనా అని అనుమానం వచ్చి చెయ్యిగిల్లుకున్నాను కూడా.

"అత్తయ్యా వింటున్నావా?" గాజులు గలగలలాడిస్తూ మళ్ళీ పిలిచింది చిత్ర.

"ఇప్పుడే వస్తానమ్మా" చెప్పి వెళ్ళిందావిడ.

"కనీసం స్వప్న వచ్చినా బావుండేది. కాస్త కంపెనీ యిచ్చేది" అనుకుంటూ చుట్టూ చుస్తూ కూర్చున్నాను.

"సున్నం పెచ్చులూడిపోతున్నట్టున్న పాతగోడలూ, వాటికి సరిపోనట్టు కొత్తగా పెయింట్ వేసిన కిటికీలూ దర్వాజులూ గోడ పక్కగా సందులో పడేసిన పాతబక్కెట్లూ, చీపుళ్ళూ దండెం మీదవేల్లాడుతున్న బట్టలు చూసి "క్లాసిక్ ఓల్డ్ హౌస్" అనుకున్నాను.

అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నానో తెలియకుండానే, చీకటి పడిపోయింది లైట్లు వెలిగాయి.

వరండాలో మూడువంతుల పైన జనం నిండారు.

నాపరాయి గచ్చుమీద ముగ్గులు పెట్టి, దానిమీద కాస్త ఎత్తున్న పీటని వేశారు. దానిపై ఒక పాతపట్టుచీరని కప్పి, దాదాపుగా మూడడుగుల ఎత్తువున్న బాబా ఫోటోని పెట్టారు.

దీపారాధన చేసి, సాంబ్రాణి కడ్డీలు వెలిగించారు. ఈ పనులన్నీ సుమ, చిత్ర కలిసి చేశారు. ఆ పనులు చేయడంలో యిద్దరి మధ్య ఒకలాంటి కెమిస్ట్రీ కనిపించింది నాకు. చూపులతోనే సైగలు చేసుకుంటూ మధ్య మధ్య నా వైపు చూసి నవ్వుకుంటూ పనులు పూర్తిచేశారు.

వచ్చిన పేరంటాళ్ళలో కొంతమంది, ''ఎవరమ్మాయివి నువ్వు?'' నగలు పెట్టుకోలేదేమీ?'' లాంటి ప్రశ్నలు అడిగారు నన్ను. వాటికి నేను జవాబిచ్చేలోపలే

''మన రంగారావు వాళ్ళ ఆఫీసరమ్మగారి అమ్మాయి. అయినా ఈ కాలం పిల్లలు మనలా నగలేం పెట్టుకుంటారూ'' అని వాళ్ళే జవాబిలిచ్చుకున్నారు.

ఇంతలో ఓ పెద్దవయసావిడ వచ్చిందక్కడికి. పిలిచింది సుమ. ''మామ్మా రండి మీరు యిటు కుర్చీలో కూర్చోండి పిలిచింది సుమ.

''మోకాళ్ళ నెప్పులు ఉన్నవాళ్ళకి కుర్చీలు వేశాం'' అంది నావైపు ఎగతాళిగా చుస్తూ సుమ మాటలు నాకు అర్థమయ్యాయి. అలాగని, కుర్చీలో నుంచి లేస్తే మరింత గేలి చేస్తుందని ఆ మాటలు విననట్టే నటించాను.

ఇంతలో చిత్ర పరుగున గుమ్మం దగ్గరికి వచ్చింది. ''అదిగో బావ వచ్చాడు'' అంటూ.

ఆ మాట వింటూనే నేను అప్రయత్నంగా తలతిప్పి చూశాను. చీకట్లో నుంచి వరండా వైపుకి నడుస్తున్నకొద్దీ అతని ఆకారం స్పష్టంగా కనిపిస్తూవుంది.

భుజానికి బ్యాగ్ తగిలించుకుని అతను వస్తూ వుంటే, అతని నడకని అదేపనిగా చుస్తూ ఉండిపోయాను.

''ఒక్కసారి అతను నా వైపు చూస్తే బావుండు. చూస్తే బావుండు'' మనసులో మాటని పెదవులు శబ్దం లేకుండా జపిస్తున్నాయి.

కళ్ళు స్పష్టంగా పైకి చెప్పేస్తున్నాయి. కానీ నా ఆరాటంతో అతనికేమీ సంబంధం లేదన్నట్టుగా పక్కగా వున్న సందులోనుంచి పెరటి గుమ్మం వైపుకి నడిచాడు.

తల తిప్పుతూనే చిత్ర నావైపే చూస్తూ కనిపించింది. నా కళ్ళని చదివి ఏదో అర్థం చేసుకున్నట్టు ఆమె కనుబొమలు ముడుచుకున్నాయి.

సందీప్ యింట్లోకి వస్తూనే, చిత్ర పరుగున అతని దగ్గరికి వెళ్ళింది. ''బావా నువ్వు యిప్పుడే వచ్చావు. కానీ తప్పనిసరై ఓ పని చేసిపెట్టాలి. ప్రసాదాలు పెట్టి యివ్వడానికి పేపర్ ప్లేట్స్ కావాలి, ఇంకా ఈ పాకెట్ రిటర్న్ యివ్వాలి.

''నేను సగ్గుబియ్యం తెమ్మన్నాను నిన్ను. తెల్లగా గుండ్రంగా వుంటాయని చెబితే నువ్వు సగ్గుబియ్యం బదులు కర్పూరం బిళ్ళలు తెచ్చావు'' చెప్పి నవ్వింది.

సందీప్ చిత్ర చేతిలోని పాకెట్ అందుకున్నాడు.

''బావా ఉండు నీ దగ్గర ఛేంజ్ ఉండదెప్పుడూ'' అంటూ పరుగున వెళ్ళి డబ్బు తెచ్చి చనువుగా అతని చొక్కా జేబులో పెట్టింది.

''మంచినీళ్ళు కావాలా?'' ఆమె అడుగుతుంటే వద్దని చెప్పి వెనక్కి తిరిగాడతను.

అదంతా చూస్తుంటే నా మనసు నిర్లిప్తంగా అయిపోయింది. కొత్తపెళ్ళికూతురిలా అలంకరించుకుని, చిత్ర సందీప్‌తో చనువుగా వుండడం, అతను బుద్ధిమంతుడిలా ఆమె మాట వినడం నాకెందుకో నచ్చలేదు.

''ఎందుకో నచ్చకపోవటం ఏమిటి? జెలసీ.. జెలసీ అంటారు దాన్ని'' అంతరాత్మ అరిచి చెప్పింది.

ఒక పావుగంటలో సందీప్ తిరిగి వచ్చాడు. ఈసారి అతని కంటబడడం నాకే యిష్టంగా అనిపించలేదు. అందుకే పూజ ప్రారంభం అవుతూనే, కుర్చీమీద నుంచి దిగి కింద కూర్చున్నాను.

భజనలూ, పాటలూ అయ్యాక హారతి యిచ్చారు.

నేను నమస్కారం చేసుకుని వస్తుంటే, చిత్ర పులిహోర, గుగ్గిళ్ళు పేపర్‌ప్లేట్స్‌లో పెట్టి తెచ్చి యిచ్చింది.

వెళ్ళేవాళ్ళు ఒక్కొక్కరే చెప్పి వెళుతున్నారు.

"వస్తానమ్మా చిత్రా. నీ చేతి పులిహోర తింటానీవేళ, ఆ రుచి యింకెక్కడా రాదు" చెప్పిందొకావిడ.

మరొకావిడ వెనక్కి తిరుగుతూ పక్కనున్నామెతో అంటూ వుంది.

"పాపం తల్లి లేని పిల్ల తండ్రికి సంపాదన శూన్యం. ఆ యింట్లో, ఈ యింట్లో ఆసనాలు అవీ నేర్పుతూ, కాలేజీ ఫీజులు కట్టుకుంటుంది. ఆ బాబా ఈ పిల్లని చల్లగా చూడాలి" ఆ మాటలు చెవినపడ్డాయి.

నేనూ యింటికి వెళ్ళడానికి సిద్దమయ్యాను. బాండేజీ వేసిన పాదానికి యిబ్బంది కలగకుండా జాగ్రత్తగా చెప్పుల్లో కాళ్ళు పెడుతూనే, సుమిత్రాదేవి వచ్చింది.

"అమ్మకి కూడా ప్రసాదం యిస్తాను పట్టుకెళ్ళమ్మా" చెప్పింది.

"ఫర్వాలేదండీ చెప్పానుగా. అమ్మకి యిలాంటి వాటిల్లో నమ్మకం లేదని"

"నమ్మకం కోసం కాకపోతే రుచి కోసం తింటారు. కొద్దిగా యిస్తాను పట్టుకెళ్ళు" అని వద్దంటున్నా, నా చేతిలోనే ప్రసాదం ప్లేటు తీసుకుని, ఇంకో పెద్ద డబ్బాలో మరింత వేసి, కొబ్బరిచిప్పలు, పండ్లు పూలతోబాటు కవరులో పెట్టి యిచ్చింది.

రంగారావుగారు ఇంటిదాకా దిగబెడతానని అంటే, వద్దని వారించాను. "అమ్మని అడిగానని చెప్పమ్మా" సుమిత్రాదేవి మరీ మరీ చెప్పింది.

అసలే చికాగ్గా వున్న నా మనసుకి, వాళ్ళ మాటలు మరింత చికాకు కలిగించాయి. వాళ్ళ ఆరాటం అంతా తమ మంచితనం ప్రదర్శించుకోవాలని ఈ కాకా పట్టడం అంతా అందుకే.

అసలు, తప్పు పూర్తిగా అమ్మదేనా? వీళ్ళది మాత్రం లేదా? ఆలోచిస్తూ గేటు దాటాను.

వీధి దీపాల వెలుగుతో బాటు, వెన్నెల వెలుగు కూడా రోడ్డంతా పరుచుకుని వుంది.

నెమ్మదిగా, నాలుగడుగులు వేశానో లేదో

"తన్మయీ అని పిలుపు వినిపించింది. తలతిప్పి చూశాను. రోడ్డుకి కాస్త అవతలగా, సందీప్, వెంకట్ యిద్దరూ ఎదురెదురుగా బైకులు పార్క్ చేసి, కూర్చుని కనిపించారు.

నేను ఆగుతూనే, వెంకట్ పరుగున దగ్గరికి వచ్చాడు.

"హాయ్! యిప్పుడు ఎలా వుంది నీ కాలునొప్పి? అడిగాడు వస్తూనే.

"ఫర్వాలేదు. మరీ యిబ్బంది పెట్టట్లేదు"

సరేగానీ "నువ్వేంటిక్కడ?"

"చిన్న పనేదో వుంటే సందీప్, నేనూ డిస్కస్ చేస్తున్నాం. నిన్ను యింటిదగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను పద" అన్నాడు చొరవగా.

"అక్కర్లేదు. నేను వెళ్ళగలను"

"అలా..ఎలా? మా వల్లే నీకు దెబ్బ తగిలింది. మా వల్ల అంటే, నిజానికి ఆ బాల్ సందీప్‌గాడే విసిరేశాడనుకో. నిన్ను డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్ళాల్సిన బాధ్యత మా మీద వుంది. కనీసం యింటిదాకా అన్నా డ్రాప్ చేసి మా పాపం కొంచెం తగ్గించుకోనీ" అన్నాడు నవ్వుతూ.

వెంకట్ అన్న తీరుకి నాకు నవ్వొచ్చింది. "సరే పద" అన్నాను. నవ్వి. వెంకట్, ఉన్నట్టుండి, ఏదో ఆలోచిస్తున్నవాడిలా మొహం పెట్టి, వెనక్కి తిరిగాడు.

"రేయ్ సందీప్ సందీప్ "అంటూ పెద్దగా కేకేశాడు.

"తన్మయిని యింటి దగ్గర డ్రాప్ చేయాలి. నాకు యిప్పుడే అర్జంటు పనొకటి గుర్తొచ్చింది. నువ్వు డ్రాప్ చేస్తావా?"

సందీప్ వస్తూనే చెప్పేసి యిద్దరి వంకా కొంటెగా చూసి కన్నుగీటాడు.

వెంకట్ చేసిన పనికి, ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని చూస్తూ ఉండగానే అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఇద్దరం, యిబ్బందికరమైన పరిస్థితిలో చిక్కుకున్నాం

"అయామ్ సారీ నేను డ్రాప్ చేయమని అడగలేదు. వెంకట్" అని నసుగుతూ తలెత్తి సందీప్ వైపు చూశాను.

"ఐ..నో వాడెప్పుడూ యిలాగే చేస్తుంటాడు. కానీ, వాడేమీ తప్పుగా చెప్పలేదు. పద డ్రాప్ చేస్తాను" అన్నాడు వెనక్కి తిరగబోతూ.

"వద్దు" గబుక్కున సందీప్ చెయ్యిపట్టి ఆపాను. పూజకి వచ్చినవాళ్ళు యిళ్ళకి తిరిగి వెళుతూ అక్కడక్కడా రోడ్డు మీద కనిపిస్తున్నారు.

"నేను నడిచే వెళతాను" వాళ్ళవైపు చూస్తూ చెప్పాను. చెప్పి, రెండడుగులు వేశానో లేదో. కాలికేదో తగిలింది గబుక్కున ముందుకి తూలి పడబోయాను. "అమ్మా!" అంటూ అరిచాను కూడా.

కిందపడిపోతున్నాననే అనుకున్నాను. ఇంతలో, సందీప్ చెయ్యి బలంగా నా నడుమును చుట్టేసింది. మరో చేతితో నా భుజాన్ని పట్టుకుని నేను పడిపోకుండా పట్టుకున్నాడు. నేను పూర్తిగా అతని చేతుల్లో వాలిపోయి వున్నాను.

ఏం జరిగిందో అర్థంకావడానికి ఒక్క క్షణం పట్టింది నాకు.

నొప్పిగా వున్న కాలిని జాగ్రత్తగా కదిలిస్తూ, పక్కకి తిరిగే ప్రయత్నం చేశాను.

అతను, నేను మళ్ళీ పడిపోకుండా నా రెండు భుజాలను జాగ్రత్తగా పొదివి పట్టుకున్నాడు.

నేను నిటారుగా అవుతూనే, యిద్దరం మరింత దగ్గరయ్యాం. ఎత్తునుంచి పడుతున్న స్ట్రీట్ లైట్. వెలుతురులో అతని మొహం స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది.

ఒక్క క్షణం యిద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి.

అతని కళ్ళలోకి చూస్తుంటే, చుట్టూ వున్న పరిసరాలు మాయం అయిపోయినట్టు అనిపించింది. కేవలం అతనూ నేనూ. నా బుగ్గల్లోకి వెచ్చని ఆవిర్లు నింపుతున్న నా గుండె చప్పుడు అంతకు మించి మరేవీ నా స్పృహలోకి అందడంలేదు.

"తన్మయీ! ఆర్యూ ఓ.కే" అతను భుజం తట్టడంతో తిరిగి ఈ లోకంలోకి వచ్చాను.

రోడ్డు మధ్యలో అతని చేతుల్లో వాలిపోయి వున్నానన్న విషయం స్ఫురణకు వచ్చింది. వెంటనే అతనికి దూరంగా జరిగాను.

నేను తిరిగి నిలదొక్కుకునే వరకు అతను నా చేయి వదలకుండా జాగ్రత్తగా పట్టుకున్నాడు.

"థాంక్యూ!" అతని చేతిని వదిలి చుడీదార్ దుప్పట్టాని సరిచేసుకున్నాను.

"ఇక నేను వెళతాను. మళ్ళీ పడిపోనులే" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఇంటిదాకా వస్తాను పద" అన్నాడతను.

అతని వాలకం చూస్తే, నా మాట వినేట్టుగా లేడని అర్థం అయ్యింది.

"సరే! నీ యిష్టం" నువ్వు నాతోపాటూ వస్తానంటే మాత్రం, మళ్ళీ పడిపోనని గ్యారంటీ యివ్వలేను" అన్నాను నవ్వుతూ.

వెంటనే అంతరాత్మ లేచింది.

"తనూ! మళ్ళీ ఎగుడు దిగుడు వాగుడు మొదలుపెట్టావు" అంటూ.

దాన్ని జోకొట్టి అతనితో బాటు నడవడం మొదలుపెట్టాను.

"సందీప్ నిన్నొక ప్రశ్న అడుగుతాను. జవాబు చెప్తావా?" అన్నాను అతనివైపుకి తిరిగి.

"అడుగు" పాంటు జేబుల్లో చేతులు పెట్టి నడుస్తూ అన్నాడు.

"నీకు యింకా సరైన జాబ్ దొరకలేదంటే, నాకు నమ్మబుద్ధి కావడంలేదు. ఇది నిజమేనా?"

సందీప్ నవ్వాడు.

"ఎందుకు నవ్వుతున్నావు?"

"ఎందుకంటే 'నువ్వు ఏ జాబ్ లోనూ కుదురుగా ఎందుకుండవు?' అని అడగకుండా చాలా మర్యాదగా అడిగావు కదా" అందుకు నవ్వొచ్చింది"

"నువ్వు పొరబాటుగా అర్థం చేసుకున్నావు. నువ్వు జాబ్ వదిలేశావంటే, దాని వెనక ఏదో కారణం వుండుంటుంది. అది ఏంటి? అని నా ప్రశ్న!"

"నేను జవాబివ్వకపోతే" నా మొహంలోకి చూస్తూ అన్నాడు.

"నీ పర్సనల్ లైఫ్ నీ యిష్టం అని వూరుకుంటాను" ఈజీగా తీసుకుంటున్నట్టు భుజాలెగరేశాను.

అతను నవ్వాడు.

"సరే యింకో ప్రశ్న అడుగుతాను. దీనికి మాత్రం నువ్వు జవాబు చెప్పి తీరాలి. ఎందుకంటే, యిది నాకు సంబంధించినది కూడా" అనడమైతే అన్నాను కానీ అడగాలంటే, మనసులో అలజడి మొదలైంది.

"అడుగు..ఏంటో"

"ఒక రోజు కాలేజ్‌లో నువ్వూ నిరంజన్ గొడవపడ్డారు. ఆ తర్వాత నువ్వు నేనున్న క్లాస్‌రూంలోకి వచ్చావు. అప్పటికే అందరూ యిళ్ళకి వెళ్ళిపోయారు. నేనొక్కదాన్నే స్వప్న కోసం వెయిట్ చేస్తూ వున్నాను. అప్పుడు నువ్వు నా దగ్గరికి వచ్చావు. అంటే చాలా ఆ తర్వాత మాట్లాడడానికి సిగ్గుపడ్డాను.

"ఎప్పుడు?" ఆలోచిస్తున్నట్టు అడిగాడు.

ఇన్ని సంవత్సరాలూ నేను ఏ సంఘటనని గుర్తుపెట్టుకుని మురిసిపోతున్నానో అతనికా విషయం గుర్తేలేదా? లేకపోతే నటిస్తున్నాడా?

"నేను యింటర్మీడియట్‌లో వున్నప్పుడు గుర్తులేనట్టు నటించకు" అన్నాను కోపంగా.

అతను ఉన్నట్టుండి "బల్లి...బల్లి" అని అరిచాడు.

నేను ఒంటికాలితోనే ఒక్క దూకు దూకి, అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాను.

"ఎక్కడ బల్లి? ఎక్కడ" అని నేను కంగారుగా అరుస్తూ వుంటే, అతను పెద్దగా నవ్వాడు.

"ఎక్కడాలేదు. నీకు బల్లి అంటే భయమని నాకు తెలుసు"

అతనామాట అంటూనే, గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకుని అతని చెయ్యి వదిలేశాను.

"నేను అడిగిన ప్రశ్నకి జవాబు యిదికాదు. నన్ను డైవర్ట్ చేయడానికి ట్రై చేయకు" అన్నాను కోపంగా.

అతను నడుస్తున్నవాడల్లా ఉన్నట్టుండి ఆగిపోయాడు.

"తన్మయి! అప్పట్లో నువ్వంటే నాకు కోపంగా వుండేది. ఆరోజు, క్లాస్‌రూంలో నువ్వొక్కదానివే వున్నావు.

నీ పక్కనే గోడమీద బల్లి వుంది. నీకు బల్లి అంటే భయమని నాకు తెలుసు. నిన్ను ఎటూ కదలకుండా చేసి, నీమీద దాన్ని పడేయాలని వచ్చాను. కానీ నేనాపని చేయలేకపోయాను.

కానీ నువ్వనుకున్నట్టు వేరే ఉద్దేశ్యంతో నిన్ను తాకలేదు" నా మొహం మీద నుంచి చూపులు పక్కకి తప్పిస్తూ అన్నాడు.

"కానీ నాకు అలా అనిపించలేదు. నువ్వు ఏ ఉద్దేశ్యంతో వచ్చినా నా కళ్ళలోకి చూస్తూనే దారి తప్పినట్టూ. నీ మనసులోపల అంతర్లీనంగా ఉన్నదేదో పైకి పొంగివచ్చినట్టు అనిపించింది" ఈ మాటలు అతనితో చెప్పాలనిపించినా, చెప్పలేదు.

"ఏనీవే యిన్ని సంవత్సరాల తర్వాత కూడా నువ్వు గుర్తుపెట్టుకుని అడిగావంటే, నీకు నా మీద చాలాకోపం వచ్చివుంటుంది. అయామ్ సారీ" చెప్పాడతను సిన్సియర్‌గా.

"నిజంగా కోపం రాలేదు. కానీ యిప్పుడు నువ్వంటున్న మాటలకి కోపం వస్తుంది" ఈ మాటలు కూడా నా మనసులోనే ఆగిపోయాయి.

అప్పటికే, దాదాపుగా యింటిదాకా వచ్చేశాం.

ఇంతలో, ఓ పదేళ్ళ కుర్రాడు పరిగెత్తుకుంటూ మా దగ్గరికి వచ్చాడు. ఆ అబ్బాయి చేతిలో రంగురంగుల గులాబీలు కలిపి కట్టిన అందమైన బొకే ఒకటి వుంది.

"తన్మయి అంటే నువ్వేనా?" ఆయాసపడుతూ అడిగాడు నన్ను.

"అవును.."

"అయితే.. యిది నీకే" అని బొకేని గబుక్కున నాచేతిలో పెట్టి తుర్రుమని పారిపోయాడు.

"ఏయ్! ఆగు ఎవరిచ్చారిది?" నేను అరుస్తూనే వినిపించుకోకుండా పరిగెత్తాడు.

నేను ఒకసారి ఆ బొకే వంక చూశాను.

తాజా గులాబీలతో చాలా అందంగా వుంది. పంపినవారి నేమ్ ట్యాగ్ కోసం బొకేని అటూ యిటూ తిప్పి చూశాను.

ఎక్కడా కనిపించలేదు.

"ఎవరు పంపించి వుంటారు?" అంటూ యథాలాపంగా తలెత్తి సందీప్ వైపు చూశాను.

"ఎవరో యిడియట్! యిక్కడే ఎక్కడో వుండివుంటాడు" సందీప్ మొహం కోపంతో ఎర్రబడింది.

వెంటనే పెద్ద పెద్ద అంగలేస్తూ వీధి మలుపు దాక వెళ్ళిచూశాడు.

ఎవరూ కనిపించినట్టులేదు. చేతులు దులుపుకుంటూ కోపంగా వెనక్కి వచ్చాడు.

"పిరికి వెధవ పారిపోయి వుంటాడు" సందీప్‌కి కోపం తగ్గలేదు. ఎర్రబడి ముడుచుకుపోయిన అతని మొహం చూసి నాకు నవ్వొచ్చింది.

"ఏంటి నీ ఉద్దేశ్యం? అందమైన అమ్మాయికి ఎవరూ పూలబొకే యివ్వకూడదా అన్నాను తమాషాగా భుజాలెగరేస్తూ.

"చాలు అర్థం అయ్యింది" అన్నాడతను విసుగ్గా.

నేను, నా చేతిలోని బొకేని సరదాగా అటూ యిటూ తిప్పి చూశాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments